

de skal dømmes, når de ikke selv kan finde ude af det.

I øvrigt må det være en håndsækning til domstolene, for vi hører hele tiden de juridiske dommere sige: Jamen det er, fordi domsmændene ikke vil straffe hårdere, og vi hører hele tiden domsmændene sige: Jamen det er, fordi de juridiske dommere ikke vil straffe hårdere. Nu får man den oplagte mulighed for at gøre noget ved det, og det synes vi at domstolene skulle være glade for. I stedet for at brokke sig burde domstolene og dommerne sørge for at få fjernet ventelisterne.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg skal meddele, at Dansk Folkeparti selvfølgelig stemmer for forslaget, men på lige fod med de øvrige borgerlige ordførere er vi dybt skuffet over, at resultatet blev så magert, som det rent faktisk er blevet.

Der har været lidt kritik af den konservative ordfører, hr. Helge Adam Møller, men jeg vil gerne bakke op om den konservative ordfører, for selvfølgelig er der da fagordførere, som kan tage sig af specielle områder. Sådan skal det være.

Det er jo heller ingen hemmelighed, at netop statsministeren har gjort utrolig meget ud af, at nu skulle indsatsen over for den grove vold virkelig strammes, og så er det ret pinligt med det resultat, der ligger, at statsministeren ikke kan tage de reelle øretæver for det her, men må overlade det til sin fagminister, som i øvrigt umiddelbart meget hurtigt efter nytårstalen kom med en pressemeddelelse.

Det lignede sådan lidt aftalt spil, men vi kan alle sammen huske, hvilken polemik der udspandt sig i dagene derefter, hvor Det Radikale Venstre lavede brok i det – det lille radikale parti, som tilsyneladende har alt, alt for stor indflydelse på det store socialdemokratiske regeringsparti. Det er bittert, men sådan er det nu engang; sådan ser flertallet i Folketinget ud lige i øjeblikket.

Så vil jeg også godt i lighed med andre borgerlige ordførere udtale min dybe skepsis over, hvordan retssystemet egentlig handler i forhold til det her, og hvordan dommerne tilsidesætter den almindelige opfattelse, der er om, hvordan straffene skal være.

Nu er det jo sådan, at dommere ikke er folkevalgte. Vi skulle måske også på et tidspunkt begynde at diskutere, hvordan vi egentlig indsætter dommere i vores system, men sådan er

det nu engang ikke. Til gengæld er den forsamling, der hedder Folketinget, og regeringen for de flestes vedkommende folkevalgte, og her burde man tage langt, langt større hensyn til opinionsmålingerne, der viser, hvordan stemningen i befolkningen er med hensyn til indsatsen over for den grove vold.

Der er slet, slet ingen tvivl om, at vælgerne virkelig ønsker, at der bliver skredet ind over for det her, og jeg er også af den opfattelse, at når resultatet er blevet så magert, som det er, må vi, der har en anden opfattelse af, hvordan retssystemet skal være, gøre vælgerne opmærksomme på det indtil næste valgdag og så arbejde på, at også det skal være et element i den valgkamp, som forhåbentlig kommer inden længe.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne starte med at takke ordførerne for stort set alle partier med undtagelse af Enhedslisten for, at man stemmer for regeringens samlede handlingsplan for kampen mod volden i det danske samfund.

Jeg synes ikke rigtig, debatten her afspejler, at det faktisk er stort set hele Folketinget med undtagelse af et enkelt parti, der nu står sammen om at tage yderligere skridt til en opfølgning af de initiativer, som regeringen tog tilbage i 1994 med den første voldspakke. Her lægger regeringen en samlet plan frem, og jeg er glad for, at hele Folketinget med undtagelse af ét parti står bag den.

Hvad er det, der her sker? Hvad er det, regeringen tager initiativ til? Blot for at opsummere efter denne lidt mere hektiske debat, der har været mellem ordførerne: Der sker præcis det, som regeringen varslede allerede i forbindelse med statsministerens nytårstale, nemlig at der skal være en hurtig, konsekvent reaktion. Vi skal sørge for så hurtigt som overhovedet muligt at hjælpe unge mennesker, der er på vej ud på et skråplan, hvor kriminalitet og volds-kriminalitet kan blive en del af deres hverdag, noget, de stiver deres mangel på selvtillid af med, og noget, der giver dem identitet. Det vil vi ikke tolerere. Det vil vi ikke acceptere. Her skal der være en hurtig, konsekvent reaktion.

Vi afsætter til gengæld også de midler, der skal gøre det muligt at gennemføre, at der bliver fulgt op, at der er en myndighed, enten politi eller kommune, der møder op hos forældrene og taler med dem og med barnet eller det unge menneske om, hvad det er, der er i gang her, så